

cialt ansigt, og at de også har et ansvar, som de er parate til at tage på sig.

Men med det, at jeg er parat til på Socialdemokratiets vegne også at acceptere en genoptagelse af forhandlingerne, så er der ingen, der skal misforstå det som et udtryk for, at jeg på nogen måde skulle løbe fra den udtalelse, som jeg kom med i TV-Avisen den 21. november 2000. Jeg står helt og fuldt ved den, og det gør vi i Socialdemokratiet.

Jeg kan så undre mig over – det kan jeg ikke lade være med at sige – at det åbenbart er blevet stilen hos Enhedslisten, at det er TV-aviserne, der er blevet omdrejningspunktet i forhold til de forslag, man fremsætter; men der skal i hvert fald ikke herske tvivl om, at jeg, at Socialdemokratiet, står ved den udtalelse, og vi mener stadig væk, at de private udlejere bør deltage også i forhold til det her.

Men jeg vil godt give frivilligheden en chance, for jeg tror, at vi kommer længst den vej. Men vores tålmodighed er, som jeg har sagt, begrænset. Vi har også en grænse, og det må udlejerne også kunne forstå.

Så med det her tror jeg også, at jeg har tilkendegivet, at vi ikke kan støtte beslutningsforslaget, som det her er lagt frem, men vi er enige i intentionerne, og jeg kan sige, at det samme er man fra Det Radikale Venstres side.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge fru Lissa Mathiasen, om de forhandlinger, som man nu vil sætte i gang med en meget snæver tidsfrist, kommer til at foregå på det samme grundlag som under den tidligere boligminister, nemlig at man forsøgte at give udlejerne lokkemad, en stadig større dusør pr. udlejet lejlighed. Man begyndte med 18.000 kr., og så steg beløbet, og det viste sig, at uanset hvor meget man tilbød de private udlejere, så ville de ikke være med til det. Og jeg kunne altså godt frygte, at de forhandlinger ender som en ren farce.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge, hvor mange penge man denne gang er indstillet på fra regeringens side at tilbyde de private udlejere i dusør? Jeg synes, det var så usmageligt, den måde, forhandlingerne foregik på, og det er derfor, Enhedslisten har fremsat det her forslag. For det kan da ikke være rigtigt, at man skal afpresses enorme summer for udlejning af en lejlighed, som man i øvrigt ikke får noget for i den sammenhæng.

Det vil jeg godt spørge om.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg tror også godt, at hr. Keld Albrechtsen ved, at når det drejer sig om det grundlag, hvorpå forhandlingerne skal foregå, så er det ikke mig, der skal svare på det. Og jeg synes egentlig også, at det vil være urimeligt, hvis vi i aften prøvede at afkræve boligministeren det svar, for det må komme an på de kommende forhandlinger og de aftaler, man i den forbindelse har mulighed for at indgå med de private udlejere.

Så bliver der nævnt spørgsmålet om penge. Det er det, der ligger i, jeg havde nær sagt, den gamle 1994-lov. I hvert fald det var dér, grundlaget blev skabt.

Jeg har aldrig lagt skjul på, at jeg synes, at der var noget ravende galt i, at der var nogle, der skulle have flere penge end det, de reelt skulle have for at udleje deres boliger for at indgå i et boligsocialt ansvar.

Men omvendt har vi også tilkendegivet, og det har vi gjort alene af den grund, at vi støttede loven, da den blev vedtaget i 1994 og også den ændring, der kom senere, at vi er optaget af, at de boligsociale problemer bliver løst, og at vi får alle med. Så for os er det afgørende.

For at forhindre, at hr. Keld Albrechtsen kommer igen, vil jeg godt sige, at jeg forestiller mig ikke, at det er vanvittige summer, vi her skal op i. Jeg tror faktisk ikke, det er penge, der er afgørende.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nej, jeg er også bange for, at det ikke er penge, der er afgørende, for selv om den daværende boligminister lagde flere og flere penge på bordet, så var grundejerne jo fuldstændig afvisende under alle omstændigheder. Derfor tror jeg ikke meget på de grundejere, det må jeg sige. De vil ikke være med til det her.

Så vil jeg godt spørge fru Lissa Mathiasen, om man måske skulle gå til pensionskasserne. Jeg vil godt spørge om det, for pensionskasserne har jo tilbudt, at de godt vil bygge, hvis de kan få skattefrihed på boligområdet.

Hvis man nu forestillede sig, at vi tog en kontakt til pensionskasserne og sagde okay, vi vil godt diskutere skattefrihed på boliginvesteringer, men modydelsen må være, at der bliver en anvisningsret for kommunerne ligesom i det almene byggeri – det kunne jo være, at sådan en